

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

- a) I. S.
- b) T. K.
- c) nezletilý B. S.
- d) nezletilá D. S.
- nezletilí žalobci c) a d) zastoupeni zákonnou zástupkyní matkou
žalobkyní b)
všichni státní příslušnost Ruská federace
všichni zastoupeni Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, Stodolní 7

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. OAM-223/ZA-ZA06-ZA10-2019 a o žalobě žalobců b), c) a d) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. OAM-222/ZA-ZA06-ZA10-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce a) podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. OAM-223/ZA-ZA06-ZA10-2019 v zákonné lhůtě žalobu. Řízení je vedeno pod sp. zn. 19 Az 12/2020. Žalobkyně b) a nezletilí žalobci c) a d) podali proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. OAM-222/ZA-ZA06-ZA10-2019 rovněž v zákonné lhůtě žalobu. Věc je vedena pod sp. zn. 19 Az 13/2020. Usnesením ze dne 9. 3. 2020 č. j. 19 Az 12/2020-20 soud spojil řízení v označených věcech ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní je vedena věc sp. zn. 19 Az 12/2020.
3. Žalobce konstatoval, že opakovaně před správním orgánem k důvodům žádosti o azyl sdělil, že hlavním a zásadním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v Ruské federaci měl oprávněné obavy o svůj život a obavy před nezákonným trestním stíháním. Správnímu orgánu dopodrobna popsal, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, neboť zastává názor, že v Rusku není žádná politická strana demokratická. Zdůraznil, že odmítl vstoupit do strany Jednotné Rusko. Byl generálním ředitelem společnosti SAPFIR s. r. o., která byla založena městem. V roce 2007 kandidoval do Išimské dumy a založil Blok nezávislých kandidátů. Nikdo však z tohoto Bloku nebyl při volbách úspěšný. Všechna místa v dumě obsadili členové strany Jednotné Rusko. Politicky byl aktivní již od roku 2003. Důvodem, proč se snažil dostat do dumy, bylo to, že nesouhlasil, jak byl rozdělen rozpočet, kam a na co se posílaly peníze. Vždy chtěl prosadit, aby byly prostředky rozpočtu rozdělovány spravedlivým způsobem. Takto byl aktivní do roku 2012, kdy jej začali bezdůvodně prověřovat. Otevřeně hovořil o tom, jak je možné, že se do dumy kromě zástupců strany Putina nedostal nikdo jiný a začal kritizovat, že je to strana zlodějů. Takto vystupoval i na jednáních společnosti z pozice generálního ředitele, která poskytovala služby městu. Jeho občanská aktivita se týkala i informování lidí o tom, v jaké zemi žijí a v kritice úrovně demokracie v Ruské federaci. Jeho pronásledování začalo drobnými problémy asi roku 2007. Dne 24. 1. 2012 s ním bylo zahájeno trestní řízení na základě článku 159, části 4, které bylo 11. 11. 2013 rozšířeno. Hlavním důvodem jeho problémů je zasedání Business proti korupci, které se konalo 22. 10. 2013 a které zorganizoval spolu s podnikateli, právníky a politiky. Uvedené stíhání

bylo dne 30. 1. 2015 uzavřeno, tedy zastaveno, oficiálně kvůli promlčení. I přesto dne 5. 3. 2015 byla proti němu podána žaloba na náhradu škody z výše uvedeného trestního řízení. Částka, kterou po něm vymáhali, činila 9.208.643 rublů a 95 kopějek. I přesto, že podal odvolání, soud mu uložil povinnost zaplatit tuto částku, což bylo pro něho likvidační a znamenalo omezení jeho schopnosti podnikat. Z důvodu pohrůžky vězením pak pod nátlakem exekutorky P. souhlasil se splátkovým kalendářem. Jako hlavní důvod pronásledování obecně vidí svou firmu SAPFIR, respektive snahu představitelů výkonné moci ovládnout ji a získat tak díl ze zisků firmy. I přesto, že splácel podle domluvy lidem, kteří pro splátky přijížděli, což byli vždy R. a Z., prodal dům i stavební techniku, obdržel v roce 2018 dopis o tom, že žádné splátky nehradil, respektive o tom, že nesplácel vůbec. Lidé, kteří přijížděli pro peníze, byli oděni v uniformách policie a dopouštěli se fyzického násilí na něm, pokud neměl peníze připravené. Tak se to stalo ve dnech 11. 7. 2015, 21. 7. 2016 a někdy v říjnu 2016. Utrpěl zranění páteře, paty a rtu. Vyhrožovali mu i mučením. V roce 2018 se policie při jeho hospitalizaci pokusila upravit lékařskou zprávu. Nemocnice mu z počátku odmítla vydat propouštěcí zprávu. Tu nakonec dostal, avšak s upraveným datem vzniku zranění. To ve skutečnosti utrpěl 10. 4. 2018. Ve zprávě je však datum 6. 4. 2018. Šlo o zlomeninu obratle, bederní páteře, k čemuž došlo v důsledku fyzického napadení. Hospitalizaci však odmítl kvůli strachu o zdraví, neboť v roce 2017 byl zavřen do psychiatrické léčebny a byla mu do těla vpravena nějaká látka. Po takové injekci dne 27. 7. 2017 ztratil vědomí a byl hospitalizován a po ošetření byl vzat do vazby. Ve vazbě pobýval i přes rozhodnutí soudce M. 10 dnů. Během zadržení byl bit. Žalobce dále uvedl, že správnímu orgánu rovněž sdělil, že v únoru 2017 bylo proti němu zahájeno občanskoprávní řízení o úhradu dluhu 1.540.273 rublů 61 kopějek společnosti KOMMUNALŠČIK za vytápění, které si však společnost SAPFIR obstarávala sama. Tento občanskoprávní spor se po výpovědi B., ředitele společnosti KOMMUNALŠČIK, který potvrdil, že takové dluhy neexistují, přeměnil 1. 2. 2018 na trestní řízení proti jeho osobě, v němž B. již nemůže vystupovat jako svědek, neboť se ztratil. Soudce M. byl bezdůvodně vyměněn za soudce I. Byl mu přidělen advokát, který jej informoval o tom, že má být odvezen do věznice v Omsku IK 7, která je známá svým tvrdým režimem a mučením vězňů. Před rozhodnutím v této věci se rozhodl z Ruské federace odejít. Měsíc po odchodu z Ruska psala jeho partnerce – žalobkyni b) synova učitelka přes Viber zprávy a snažila se nejprve zjistit, kde se nacházejí. Poté vyhrožovala oznámením na policii, že děti jsou pohřešovány a zbavením rodičovské odpovědnosti.

4. Žalobce žalovanému vytkl, že úplně ponechal bez povšimnutí skutečnost, že byl v zemi původu bezdůvodně pronásledován a nezákonně stíhán pouze proto, že se snažil, jako řádný občan, bojovat proti tak rozšířené korupci tolerované státním orgánem, čímž správní orgán zcela záměrně kriminalizuje skutečné problémy, které z důvodu jeho politického přesvědčení žalobci měli. Žalobce rovněž zdůraznil, že správnímu orgánu doložil mnoho listin a videí, k nimž žalovaný vůbec nepřihlédl a převážnou část jím navržených důkazů ani nepřeložil do jazyka českého, a aniž by vysvětlil, proč tak neučinil. Tím porušil zásadu spravedlivého procesu.
5. Žalobce dále uvedl, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný zásadně ignoroval jím uváděné skutečnosti a informace, které mu podrobně poskytl včetně listinných důkazů a ani v napadeném rozhodnutí neuvedl, jak jeho tvrzení a důkazy, které po celou dobu azylového řízení

aktivně předkládal, hodnotil, respektive hodnotil je nesprávně. Žalobce poukázal na to, že po odchodu z Ruské federace jsou opakovaně policií navštěvováni rodiče žalobců a) a b) a je nezákonně zabavován jejich majetek. Žalovaný tyto informace vyhodnotil nesprávně a dovodil, že tyto události mají souvislost s jeho trestním stíháním. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že nebylo prokázáno, že v době jeho pobytu ve vlasti byl podroben perzekučnímu jednání ze strany státních orgánů, které by bylo možné označit za relevantní pronásledování. Přitom ze správního spisu je zřejmé, že byl opakovaně pronásledován státními orgány, byl také uvězněn, bez jakéhokoliv protiprávního jednání i trestně stíhán.

6. Žalobce a) se ohradil proti závěru žalovaného, že ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, s dovětkem, že pokud by se po návratu setkal s nějakým protiprávním jednáním vůči své osobě a to jak ze strany příslušníků policie, tak ze strany soukromých osob, má možnost tyto potíže řešit pomocí k tomu kompetentních ruských státních orgánů. Takové hodnocení jeho situace a problémů, které měl v Ruské federaci ze strany správního orgánu, svědčí o jeho neinformovanosti o stavu dodržování lidských práv, respektive domáhání se základních práv v Ruské federaci. Dle jeho názoru všechny v rozhodnutí citované zprávy o stavu dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci svědčí o tom, že v Ruské federaci nejsou dodržována lidská práva, režim zasahuje do nezávislosti soudů, jsou tvrdě potlačovány jakékoliv demonstrace projevující jakýkoliv názor, veřejnou aktivitu. Proto závěr žalovaného, že žalobci nebyli ve své vlasti pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a že nesplňují podmínky pro udělení ani doplňkové ochrany, považuje za absurdní. Zopakoval, že správnímu orgánu sdělil, že v Rusku bojoval proti korupci, která se prolínala v celém státním aparátu Ruské federace, a za toto byl ve vlasti perzekuován ze strany státních orgánů, k čemuž doložil důkazy, avšak správní orgán je úplně ignoroval a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Úvaha, že se může svého práva domáhat u státních orgánů Ruské federace, je nesprávná a nemá žádný reálný základ. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu se skutečným stavem věci a provedeným dokazováním. Je s podivem, že ač si žalovaný podklady pro rozhodnutí opatřil, využil je zcela nedostatečně nebo jen ve prospěch svého zamýšleného záměru zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co jako účastník řízení uváděl a podpořil listinnými důkazy a porušil tak § 50 odst. 4 správního řádu.
7. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho žádost i z pohledu § 14 zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že pro udělení humanitárního azylu nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele, avšak vůbec nebral v úvahu, že byl bezdůvodně pronásledován ze strany státních orgánů a byla porušována jeho základní lidská práva.
8. Uvedl-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že na území Ruské federace byl trestně stíhán a že toto mu nepřísluší hodnotit, nesouhlasí s takovýmto závěrem. Naopak je přesvědčen, že napadené rozhodnutí obsahuje nesrovnalosti o tom, že se snad měl dopustit trestného činu podvodu. Nic takového nikdy nespáchal, vše je nepravdivé a vykonstruované. I tato skutečnost svědčí o tom, že žalovaný se jeho žádostí nezabýval svědomitě.
9. Žalobkyně b) a nezletilí žalobci c) a d) v žalobě především konstatovali, že byli jako rodina pronásledováni ze strany státních orgánů, a to z důvodu politických aktivit partnera žalobkyně a otce nezletilých žalobců a že hlavním a zásadním důvodem jejich žádostí o

udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že žalobce a) měl v Ruské federaci oprávněné obavy o svůj život a obavy z nezákonného trestního stíhání, kterážto skutečnost se dotýkala přímo systematické likvidace celé jejich rodiny. Žalobkyně odkázala na obsah pohovorů, které s ní správní orgán učinil, zopakovala všechny skutečnosti, které sdělila správnímu orgánu a její žalobní argumentace se shoduje s žalobními námitkami žalobce a) shora uvedenými.

10. Žalovaný v písemných vyjádřeních navrhl zamítnutí žalob. Vyslovil nesouhlas s žalobními námitkami. Odkázal na závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou vyjádřením pouhého nesouhlasu a polemikou s jeho odůvodněním.
11. Rozsudkem ze dne 27. 8. 2021 č. j. 19 Az 12/2020-84 zdejší soud rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. OAM-223/ZA-ZA06-ZA10-2019 a č. j. OAM-222/ZA-ZA06-ZA10-2019 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 2. 2022 č. j. 4 Azs 322/2021-39 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2021 č. j. 19 Az 12/2020-84 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
12. Krajský soud opětovně přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
13. Ze správních spisů bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostmi žalobců ze dne 4. 3. 2019, přičemž žalobkyně b) požádala o mezinárodní ochranu pro sebe a nezletilé žalobce c) a d). Žalobce a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany kromě jiného uvedl, že je ruské státní příslušnosti i národnosti. Od roku 2017 je rozvedený. Jeho novou partnerkou je žalobkyně b), která je rovněž státní příslušnicí Ruské federace. Žijí spolu od roku 2010 a mají dvě děti – nezletilé žalobce c) a d), které jsou rovněž ruské státní příslušnosti. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, protože žádná z ruských politických stran není demokratická a všechny jsou podřízené „straně Putina“. Odmítl vstoupit do strany Jednotné Rusko, ačkoliv byl generálním ředitelem společnosti SAPFIR s.r. o., která patřila městu. V roce 2007 kandidoval do Išimské dumy, založil Blok nezávislých kandidátů. Nikdo z bloku nebyl ale úspěšný a všechna místa v dumě obsadili členové strany Jednotné Rusko. Politicky aktivní byl od roku 2003. Nesouhlasil s tím, jak byl rozdělený rozpočet, kam a na co se posílaly peníze. Proto se chtěl dostat do dumy, aby byly prostředky rozdělovány spravedlivým způsobem. Aktivní byl až do roku 2012, kdy proti němu začaly проверки. Poté, co se nedostal do dumy, neustále hovořil o tom, jak je možné, že se tam kromě zástupců strany Jednotné Rusko – „strany Putina“ nedostal nikdo jiný a že je to strana zlodějů. S tím začal vystupovat i na jednáních společností, které poskytovaly služby městu. Probíhaly také schůzky s obyvateli domů, jimž vysvětloval, proč se nedostal do dumy. Na shromážděních vysvětloval, že se peníze nacházejí v rukou zlodějů, „Putinovské strany“, kteří je nechtějí rozdělovat přímo mezi občany. Lidem vysvětloval, co mohl, pracoval s nimi, snažil se jim ukázat, v jaké zemi žijí, jestli je v Rusku demokracie nebo ne. O mezinárodní ochranu žádá kvůli ohrožení života na území Ruské federace. Obává se o život ze strany A. V. Jedná se o

hlavní postavu v jeho městě. Žalobce sdělil, že se bojí celého systému, který byl aktivní, když byl vyšetřován. Konkrétně se jedná i o generála ministerstva vnitra T., Tumeňské oblasti, pana K., prokurátora a další orgány, což je velice široký okruh lidí. A. V. je hlavní postavou. Má i zástupce pana M., který je vykonavatelem jeho vůle. Problémy začal mít poté, co se nedostal do Išimské dumy a začal bojovat s korupcí v místní správě. Drobné problémy, jako jsou například prověrky, vyšetřování prokuratury, pokuty od dodavatelů plynu, elektřiny, měl asi od roku 2007. Hlavní problémy začaly v roce 2012, kdy s ním bylo zahájeno trestní řízení. Stíhán začal být 24. 1. 2012 na základě článku 159, část 4. Za hlavní důvod jeho problémů označuje tu skutečnost, že zorganizoval poradou, zasedání nazvané Business proti korupci v Tumeňské oblasti. Na tomto zasedání se shromáždili zástupci z téměř poloviny Ruské federace, a to advokáti, místní politici, podnikatelé z Uralského, Západosibiřského a Chamty – Mansienského okruhu apod. Jednalo se tam o článku 159, který je nazýván prezidentským článkem. Jde o to, že ti, kteří podnikají, pracují s penězi z rozpočtu Ruské federace, mohou upadnout do nemilosti. Bylo zjištěno, že na základě tohoto článku bylo odsouzeno už tisíc lidí a trest činí 10 let odnětí svobody. Trestní řízení může zahájit například Mazolevskij a podnikatel pak má dvě možnosti. Buď se vykoupí, nebo jde do vězení. Na uvedeném zasedání on sám vystoupil s popisem svých problémů. Hovořil o tom, že ho nutí platit peníze kvůli zahájenému trestnímu stíhání a předložil veškeré dokumenty týkající se jeho řízení a právníci jeho situaci vyhodnotili. Byla přítomna i ombudsmanka Tumeňské oblasti paní L. N., která poskytla prostory, kde se toto zasedání konalo. Ombudsmanka mu sdělila, že mu co nejdříve pošle vyjádření. Protože žádné vyjádření neobdržel, napsal ombudsmance dopis, v němž jí připomněl celou situaci a sepsal v něm všechny informace týkající se jeho osoby, které uváděl i na zasedání. Napsal tam například o jeho obvinění ze dne 11. 11. 2013, navýšení výše škody o 4 milióny rublů a požadavku na zaplacení dalších 5 miliónů, takže měl nakonec zaplatit téměř 10 miliónů. Je to trest za to, že odmítl zaplatit peníze a obrátil se na prokuraturu s žádostí o pomoc. Napsal dopisy Putinovi, generálnímu prokurátorovi Ruské federace Č., čelnímu představiteli vyšetřovacího oddělení, k nimž přiložil video. Popsal, jak vypadá korupční schéma, kdo, co a po kom chce, jaké byly oběti. Ombudsmanka mu 18. 11. 2013 odepsala, že situaci chápe a je třeba zahájit trestní řízení uvnitř policie, ale znamenalo by to, že prokuratura a vyšetřovací oddělení by tak zahájili řízení proti sobě. Na konci odpovědi sdělila, že jeho dopis ze dne 13. 11. 2013 předala náčelníkovi UMVD Ruska Tumeňské oblasti M. V. K. Jedná se přitom o generála, který dal příkaz, aby byl zničen, protože článek 159 všechny živí. Nikdo mu na dopisy neodpověděl. Trestní řízení s ním bylo zahájeno 24. 1. 2012 a 30. 1. 2015 uzavřeli věc z důvodu promlčení a nedostatečných důkazů. Dne 5. 3. 2015 podal ovšem prokurátor J. V. K. žalobu, aby od něho vymohl částku ve výši 9.208.643 rublů 95 kopějek za hmotnou škodu. Proti tomu se odvolal, ale soud nakonec rozhodl, že musí uvedenou částku zaplatit. Tímto způsobem se jej snažili vehnat do finanční slepé uličky, nemohl podnikat, uzavírat smlouvy, byly zablokovány jeho karty a jeho podnikání se začalo hroutit. Snažili se ho zbavit a chtěli, aby se uklidnil. Za tímto stáli všichni, o nichž hovořil – V., M., K., K. K. byl tím nejvyšším. Chtěli mu „zavřít pusu“. Nemohl si ani najmout žádného advokáta, protože všichni advokáti z advokátní komory měli zakázáno s ním pracovat. Uvedení lidé chtěli dosáhnout toho, aby někam zmizel. Nakonec se dozvěděl, že má být odeslán do věznice, kde ho měli zlomit. Uvědomil si, že nemá smysl bojovat s celým systémem a rozhodl se, že požadovanou částku uhradí, aby mohl dále podnikat. Dohodl se s nimi, že může měsíčně splácet 50.000 rublů. Peníze hradil lidem, kteří si pro ně přijížděli. Správa, policie a

prokuratura spolupracují. Vidí, u koho je podnik ziskový a jak by si mohli přijít k penězům. V roce 2018 obdržel rozhodnutí od exekutorů, v němž je uvedeno, že nic nesplatil. Bylo proti němu zahájeno v roce 2017 trestní řízení podle článku 165 trestního zákoníku. Z., R., třetí osobou byl pokaždé někdo jiný, k němu přijížděli jako pracovníci policie, oficiálně byli v uniformách. Pokud peníze neměl připravené, zbili ho, což se stalo 3x. K násilnostem vůči němu došlo 11. 7. 2015, 25. 7. 2016 a v říjnu 2016. Byl zbit a utrpěl zranění (zranění rtu, paty a páteře). Po druhém a třetím zbití byl ošetřen v nemocnici. Hospitalizován nebyl. Obdržel lékařskou zprávu a doma si pak všiml, že je na ní změněno datum vzniku zranění. 10. 4. 2018 utrpěl zlomeninu prvního obratle bederní páteře, ale odmítl léčbu v nemocnici, protože se bál, že by ho mohli třeba otrávit. V roce 2017 jej totiž zavřeli do psychiatrické léčebny a vpravili mu do těla nějakou látku. Po injekci ztratil vědomí. Protože se mu zastavilo srdce, odvezli jej do běžné nemocnice, kde byla sepsána závěrečná zpráva, v níž je uvedeno, že může být držen ve vazební věznici. Zpráva obsahuje rovněž popis zranění. Incidenty s policisty neřešil. Nikam se neobrátil. Věděl, že mu nikdo nepomůže. Byl si vědom také toho, jak by to mohlo skončit. V Rusku panuje bezpráví. Cílem bylo zničení jeho osoby, buď na svobodě, nebo ve vězení. Na svobodě ho bylo nebezpečné odstranit, protože zvedl vlnu protikorupční nálady. Z usnesení ze dne 31. 1. 2018 je zřejmé, že věc se z trestní roviny přeměnila na rovinu občanskoprávní a hrozila mu pokuta. Všechny případy proti němu byly vykonstruované. Vykonstruovaný je i případ, jehož podstatou je to, že za období 15. 9. 2009 do 28. 2. 2017 má dlužit společnosti KOMMUNALŠČIK 1.540.273 rublů 61 kopějek za vytápění této budovy, ačkoliv si tam topili sami, respektive to zajišťovala společnost SAPFIR. Odsouzen nebyl. S rodinou utekli, věděli, jak to skončí. B., který měl svědčit, a to v jeho prospěch, byl 21. 12. 2017 zabit. V listopadu 2018 byl zabit další svědek jménem S., který znal veškeré síť a přesně věděl, že společnost SAPFIR nemá vůči KOMMUNALŠČIKU žádné dluhy. Co se týká trestního řízení, byl stíhán na svobodě, 1. 2. 2018 byl obviněn. Ve vazební věznici byl umístěn ještě během občanskoprávního řízení, a to asi 10 dnů. 27. 7. 2017 byl zadržen v Ĥumeni. Po tomto zadržení byl odvezen do psychiatrické léčebny, kde po aplikaci injekce ztratil vědomí, byl převezen do nemocnice, kde byla vydána zpráva, potvrzující možnost jeho umístění do vazební věznice. Ve vazbě byl následně držen 10 dnů. Nepředložili mu žádný příkaz k zadržení. Má k dispozici soudní rozhodnutí ze dne 29. 7. 2017, v němž soudce M. uvádí, že po něm nemělo být vyhlášeno žádné pátrání, neměl být umístěn do vazební věznice, protože k tomu nebyl žádný důvod. Soudce také uvedl, že se jedná o vykonstruovaný případ a odmítl se jím zabývat. Tohoto soudce poté odvolali a nahradil ho soudce I. Z vazby byl propuštěn na základě rozhodnutí soudce M. Co se týká dalších zjištění pohovoru s žalobcem a), z pohovorů s žalobcem a) soud v podrobnostech odkazuje na zjištění, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť ta korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

14. Žalobkyně b) v žádosti o mezinárodní ochranu a dále v rámci údajů k podané žádosti a v rámci pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila obavy z nezákonného obvinění a uvěznění jejího partnera – žalobce a) spojené rovněž se snahou odebrat jim jejich majetek a zničit podnikání jakožto projev pomsty za to, že žalobce a) bojoval s korupcí. Ona sama nebyla členkou žádné politické strany ani skupiny, ani se nijak politicky neangažovala. S žalobcem žijí 9 let ve společné domácnosti, žalobce a) je otcem nezletilých žalobců c) a d). Co se týká zjištění z výpovědi žalobkyně b) před správním orgánem, krajský soud odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného

rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

15. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce a) o udělení mezinárodní ochrany je obava o život související s jeho trestním stíháním a případným odsouzením v Ruské federaci. Tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně b) a nezletilých žalobců c) a d) o udělení mezinárodní ochrany je obava o život kvůli problémům žalobce a), který je partnerem žalobkyně b) a otcem nezletilých žalobců c) a d).
16. Ve správních spisech jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace Evropského azylového podpůrného úřadu – Zpráva EASO o zemi původu – Ruská federace, Státní aktéři ochrany – 2.1. Ministerstvo vnitra a policie, z března 2017, ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Ruská federace, 2018, ze Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2019 – Rusko, ze dne 4. 2. 2019, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2020 – Rusko, ze dne 14. 1. 2020, z Informace belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince, ze dne 14. 3. 2018 č. j. BDA-20180201-RU-6739, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Přístup k léčbě Parkinsonovy choroby a mírné kognitivní poruchy včetně přístupu k lékům z Informace belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 8. 3. 2019, č. j. BDA-20190228-RU-6975, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Přístup k léčbě atriální fibrilace, hypertonie, aneurysma ascendentní aorty 46 mm, steatózy jater a dalších zdravotních komplikací včetně přístupu k lékům, z Informace International SOS č. j. BMA 12248, ze dne 3. 4. 2019, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Dostupnost léčby posttraumatické stresové poruchy, deprese, akutní stresové reakce a panické poruchy včetně dostupnosti léků, z Informace belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 7. 10. 2019, č. j. BDA-20190826-RU-7060, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Přístup k léčbě Parkinsonovy nemoci, leukoencefalopatie, hypertenze a dalších zdravotních komplikací včetně přístupu k lékům. Žalovaný dále vycházel z žalobci doložených materiálů, a to z Informace Policejního prezidia ČR, Odboru mezinárodní spolupráce ze dne 29. 1. 2020, z Vyjádření ke zdravotnímu stavu žalobce a) z Lékařského servisu a. s., ordinace neurologické – EEG, Havířov, ze dne 7. 11. 2019, z Informace OAMP - Ruská federace – Rozsudek Išimského okresního soudu ve věci vedené pod č. 1-53/2018, ze dne 6. 2. 2020, z lékařských zpráv, dále z oznámení o zadržení podezřelého, soudního předvolání, z dopisu Veřejnému ochránci práv včetně jeho odpovědi, z dopisu prezidentu Ruské federace, z článku o konání zasedání Centra společných postupů Business proti korupci v Tumeňské oblasti, dále z rozhodnutí o občanskoprávním řízení ze dne 31. 1. 2018 a z rozhodnutí o trestním řízení ze dne 1. 2. 2018. Žalovaný dále vycházel z dokumentů předložených žalobkyní b) jednak dokládajících její vzdělání a kvalifikaci, dále ze SMS zpráv, z dokumentů týkajících se kandidatury žalobce a) do Išimské dumy, z článku o jednání s ombudsmanky, z rozhodnutí ze dne 30. 1. 2015 o ukončení prvního trestního řízení ve věci žalobce a), z předvolání žalobce a) k jednání soudu.
17. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobci a) a b) byli se všemi podklady seznámeni dne 11. 2. 2020. Žalobce a) uvedl, že psal

dopisy i generálnímu prokurátorovi Č., na Vyšetřovací výbor Ruska B. z pozice generálního ředitele společnosti SAPFIR, s. r. o., dokládal audiozáznamy a videozáznamy o existenci korupce. Dokládal dále dokument, a to zápis o jeho zadluženosti z webových stránek Federální soudní exekutorské služby. K tomu uvedl, že nemá ponětí, čeho se tento zápis týká, nevlastní žádnou nemovitost, jsou tam uvedeny dluhy za plyn a elektřinu v Tumeni. Na tom místě se ukrývali, nebyli tam legálně. Žalobce uvedl, že ve vyšetřovací vazbě ho týrali elektrickým proudem. Páteř mu byla poškozena v době, kdy ho z domu odváželi za město a bili ho tam. Oba žalobci využili možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí shora uvedenými. Žalobkyně b) sdělila, že koncem roku 2019 byly v okolí jejich domu pozorovány hlídky policie. Obává se, že je nadále sledují. Obávali se, že policie vnikne do domu a zabaví jim občanské průkazy a zneužije je. Proto požádali příbuzné, aby jim poslali občanský průkaz žalobce a), který ho má nyní již u sebe.

18. Soud na návrh žalobců doplnil dokazování. Z protokolu o výsledku svědka A. V. S. soud zjistil, že svědek byl vyslechnut vyšetřovatelem SOMOMVD Ruska „I.“ kapitánem spravedlnosti B. M. N. v trestní věci označené číslem X, přičemž uvedená spisová značka se shoduje se spisovou značkou na listině psané v ruském jazyce obsažené ve správním spise na č. l. 60, která je opatřena českým textem – rozhodnutí v trestním řízení. Písemný překlad tohoto rozhodnutí o zahájení trestního stíhání ze dne 1. 2. 2018 se nachází ve správním spise na č. l. 117 – 118. Z protokolu o výsledku svědka ze dne 19. 1. 2019 se podává, že svědek vypovídal o tom, že ve společnosti „SAPFIR“ s.r.o. pracoval jako svářeč přibližně od října 2006 do roku 2010 a k jeho povinnostem patřilo provádění svářečských prací během probíhající opravy služebních domů „SAPFIR“ s.r.o. Ředitelem podniku byl v té době I. A. S. Svědek označil další osoby, které v té době byly v uvedené společnosti zaměstnány. Svědek během výpovědi uváděl údaje, které se vztahovaly k obytnému domu č. X, ve kterém se nacházely kanceláře podniku SAPFIR a byt pana S. Detailněji svědek popisoval suterénní prostory obytného domu č. Xa a tam instalovaný topný systém. Svědek byl tázan na okolnosti ohledně odpojení trubek topení vedoucích ze suterénu obytného domu do suterénu přistavěné budovy.
19. Z listiny označené jako Hlášení s datem 25. 5. 2017 soud zjistil, že vrchní operativní pracovník OEBAPK major policie S. G. K. sděloval zastupujícímu vedoucímu MO MVD podplukovníkovi O., že v rámci trestního spisu č. X společně s vrchním operativním pracovníkem kapitánem policie D. v časovém období od 17. 5. 2017 do 23. 5. 2017 prováděl opatření ke zjištění pobytu svědka I. A. S. Listina obsahuje údaje o tom, v jakém automobilu se pan S. pohyboval a byly monitorovány i jeho jízdy veřejnou dopravou. Z listiny označené jako Hlášení ze dne 16. 5. 2017 bylo zjištěno, že v označené trestní věci kapitán policie S. G. D. sděloval zastupujícímu vedoucímu MO MVD O., že v předmětné trestní věci v období od 11. 5. 2017 do 16. 5. 2017 prováděl opatření ke zjištění pobytu svědka I. A. S., popisoval, že opakovaně byl proveden výjezd do místa bydliště rodičů svědka, bylo hovořeno s nájemníky, byl proveden výjezd i na další adresy.
20. Z usnesení o zahájení řízení před soudem o žádosti na zvolení preventivního opatření formou vzetí do vazby ze dne 28. 7. 2017 soud zjistil, že vyšetřovatelka Odboru vyšetřování Mezimunicipiálního odboru Ministerstva vnitra Ruska po posouzení materiálů trestního spisu č. X rozhodla požádat Išimský okresní soud Tumenské oblasti o zvolení preventivního opatření formou vzetí do vazby na dobu 2 měsíců, tj. do 27. 9. 2017 včetně

podezřelého I. A. S., nar. X, a to dle článku 97 – 101 a 108 trestního řádu Ruské federace. V odůvodnění usnesení se uvádí, že nezjištěná osoba z řad vedení společnosti „SAPFIR“ od roku 2009 do 28. 2. 2017 za využití svého služebního postavení provedla nezákonnou odbočku do sítě zásobování teplem domu č. X na ulici Melijorativnaja, obec Strechnino, Išimský okres, za účelem realizace vytápění budovy společnosti „SAPFIR“, která se nachází na adrese ulice M. X, obec S., Išimský okres, v jehož důsledku formou bezesmluvního odběru tepelné energie způsobila škodu ve zvláště velkém rozsahu nájemníkům domu č. X na ulici M., obec S., v celkové částce 378 235,85 Rublů a Municipiálnímu unitárnímu podniku „Kommunalščik“ v celkové částce 1 046 516,76 Rublů. Během předběžného vyšetřování této trestní věci vznikla nutnost provést vyšetřovací úkony za účasti I. A. S., který v časovém období od roku 2006 do roku 2013 byl generálním ředitelem společnosti SAPFIR. Ovšem při opakovaných předvoláních za účelem provedení vyšetřovacích úkonů se I. A. S. nedostavil a později, kdy bezpochyby věděl, že vůči vedení společnosti SAPFIR je zahájeno trestní řízení, bez uvědomění orgánů předběžného vyšetřování opustil hranice Ruské federace, tedy se skryl před orgány předběžného vyšetřování a v souvislosti s tím bylo po něm dne 6. 6. 2017 vyhlášeno pátrání. Dne 26. 7. 2017 bylo místo jeho pobytu zjištěno a jmenovaný byl dopraven dne 27. 7. 2017 na odbor vyšetřování, kde byl podle článku 1 trestního řádu Ruské federace zadržen a téhož dne vyslechnut jako podezřelý. I. A. S. je podezřelý ze spáchání trestného činu stanoveného článkem 159 č. 4 Trestního zákoníku Ruské federace a stejně tak trestného činu, který patří ke kategorii těžkých, za jehož spáchání je stanoven trest odnětí svobody v délce až 10 let. V usnesení je rovněž uvedeno, že účastenství I. A. Simonova ve spáchání uvedeného trestného činu je plně prokázáno svědectvími zástupce poškozených a svědky, jejichž jména jsou v usnesení označena, a jinými materiály trestního spisu. Z listiny označené jako Příkaz k provedení jednotlivých vyšetřovacích úkonů ze dne 5. 1. 2018 soud zjistil, že v předmětné trestní věci č. X ve věci bezesmluvního odběru tepelné energie vyšetřovatelka M. N. B. nařídila pracovníkům odboru EBAPK MO MVD (Ekonomické bezpečnosti a boje proti korupci Mezimunicipálního odboru Ministerstva vnitra) zjistit a vyslechnout osoby, které disponují hodnověrnými informacemi o okolnostech instalace nového zařízení v kotelně sklepní místnosti budovy č. X na ulici M., obec S. s tím, že dne 4. 12. 2017 během konfrontace I. A. S. dosvědčil, že administrativní budova společnosti SAPFIR byla v období 2009 – 2017 vytápěna zkapalněným plynem. Dle vyšetřovatelky je nutno určit přesné datum zřízení plynové kotelny. Z listiny Hlášení s datem 19. 7. 2017 soud zjistil, že major policie S. G. K. sděloval vedoucímu MO MVD Ruska podplukovníkovi policie V. M. B., že v časovém období od 9. 7. 2017 do 19. 7. 2017 v rámci trestního spisu č. X prováděl opatření ke zjištění pobytu podezřelého I. A. S. a svědků K. T., P. J. M. a L. I. I. Z listiny Hlášení ze dne 30. 9. 2017 soud zjistil, že v předmětné trestní věci major policie S. G. K. na základě příkazu a zjištění pobytu svědků K. a B. hovořil s manželkou B.

21. Z listiny ze dne 26. 6. 2017 č. 1802 soud zjistil, že společnost T2 Mobile poskytla vyšetřovateli SO MO MVD v trestní věci č. X rozpis vstupních a výstupních spojů pro označené účastnické číslo za období od 28. 4. 2017 do 9. 6. 2017 a ve vztahu k dalšímu účastnickému číslu společnost sdělila, že v její síti není registrováno.
22. Z usnesení ze dne 6. 6. 2017 soud zjistil, že v předmětné trestní věci byl žalobci, jakožto podezřelému, ustanoven obhájce. Z listiny označené jako PTK „R. – M.“ soud zjistil, že se jedná o výstup ze základního automatizovaného informačně vyhledávacího systému

Ministerstva vnitra Ruska pro Uralský federální okruh, který obsahuje informace o jízdách žalobce linkovými druhy dopravy ve dnech 28. 4. až 29. 4. 2017.

23. Z článku A. T. z webu Vecherniye Vedomosti ze dne 17. 3. 2022, nazvaném Prezident Putin – o „páté koloně“ a „samočištění společnosti“ v Rusku, soud zjistil, že autorka článku v něm zmiňuje, že 16. 3. se v Kremlu sešel ruský prezident Vladimir Putin na podporu regionů v nových socioekonomických podmínkách. Schůzku zahájil emotivním projevem, ve kterém se mimo jiné dotkl tzv. „páté kolony“ a „národních zrádců“, které „kolektivní Západ“ využívá k destabilizaci situace v Rusku. Článek obsahuje citaci předmětného projevu.
24. Z oznámení Pošty Ruska č. ZK-491/070302 soud zjistil, že jako adresát zásilky je v oznámení uvedeno jméno a příjmení žalobce a jeho adresa, druh zásilky: doporučený dopis, skupina: soudní, s poštovní doručenkou: obyčejný, uschovací lhůta 13. 5. 2022, odkud I. I. Oznámení je ze dne 6. 5. 2022, místo výdeje zásilky: Tümenská oblast, město I., R. 76.
25. Z výpovědi žalobce soud zjistil, že předmětné oznámení o uložení soudní zásilky s výzvou k jejímu vyzvednutí mu doručila z Ruska jeho matka elektronickou poštou. Matka se pokusila předmětnou zásilku vyzvednout, ovšem neuspěla. Zásilka mu byla doručována na adresu, na které bydlel od dětství a stále na té adrese bydlí jeho matka. Jedná se o adresu obec S., ulice X X. Všechny zásilky, které mu byly doručovány v rámci trestního řízení, mu byly zasílány na předmětnou adresu. Není pravdou, že by tuto adresu správnímu orgánu v průběhu pohovoru nezmínil. Žalobce potvrdil, že v trestním řízení, k němuž předložil listiny správnímu orgánu a také soudu, přičemž tyto listiny jsou v soudním spise na č. l. 126 – 128, je stíhán za provedení nezákonné odbočky do sítě zásobování teplem domu X na ulici M., obec S. Přestože předmětem trestního řízení není politicky motivovaný trestný čin, je přesvědčen, že trestní řízení bylo vůči němu zahájeno a dále je vedeno v souvislosti s jeho aktivitami boje s korupcí, tak jak je popsal již v průběhu pohovoru před správním orgánem. Jedná se tedy o politicky motivované trestní stíhání. Již v průběhu správního řízení uváděl, že bojoval se stranou Jednotné Rusko. Pouze kandidáti této strany se dostávali do Išimské dumy apod. Žalobce poukázal na souvislosti s dnešní dobou, kdy právě členové strany Jednotné Rusko jednomyslně schválili útok na Ukrajinu. Žalobce je přesvědčen, že předmětná soudní zásilka, k níž se váže oznámení k jejímu vyzvednutí do 13. 5. 2022, se týká předmětné trestní věci. Žalobce potvrdil, že v roce 2018 pobýval v Karlových Varech. Mohl tedy vycestovat z Ruska. V Karlových Varech pobýval s rodinou, byl tam na léčení. Co se týká vycestování, ze strany ruských úřadů neměl žádné omezení. Nikdy nemusel podepsat dokument – Prohlášení o nevycestování. V době pobytu v Karlových Varech v roce 2018 neměl v úmyslu se do Ruska nevrátit, naopak, byl zde pouze na léčení a vrátit se chtěl. Neztotožňuje se s hodnocením žalovaného stran jeho pobytu v Karlových Varech a toho, že z Ruska mohl vycestovat a také se tam vrátit, že nebyl politicky zájmovou osobou. Co se týká obchodního podílu ve společnosti SAPFIR, v době založení této obchodní společnosti činil jeho obchodní podíl 50 %. Byl zakladatelem této firmy. Proto je tento údaj v obchodním rejstříku o jeho 50 % podílu uveden do současné doby. Žalobce potvrdil, že v Rusku jsou vůči němu vedena exekuční řízení. Předmětné trestní řízení vedené vůči němu v Rusku je nezákonné, proces je vykonstruovaný, k žádnému zásahu do sítě zásobování teplem označeného domu, jak je

trestná činnost specifikována v usnesení o zahájení řízení, nedošlo. V současné době si s rodinou klade otázku, zda je pro ně bezpečné, aby se vrátili do Ruska. Situace je tam tak absurdní, že při použití slov jako válka apod., hrozí dotyčnému stíhání a nepodmíněný trest až v délce 15 let. Žalobce vyslovil znepokojení nad bezpečnostní situací ve světě, zejména pak v Evropě. Velmi negativně vnímá situaci Rusů žijících v Evropě. Zejména, jak je na ně pohlíženo jenom z toho důvodu, že jsou Rusové. Do Ruska se jeho rodina nechce vrátit. Jejich situace je nejistá, nestabilní, nemají žádné jistoty. Cítí se jako bezdomovci. Žalobce podrobil kritice migrační politiku České republiky a poukázal na migrační politiku USA s tím, že ty přijímají nejenom uprchlíky z Ukrajiny, ale také uprchlíky z Ruska. Nezletilé děti žalobců c) a d) se zde integrovaly, učí se na samé jedničky, perfektně hovoří česky.

26. Výsledkem žalobkyně b) soud zjistil, že trestní řízení, které je v Rusku proti žalobci a) vedeno, je jedním ze zásahů do života rodiny. V Rusku pociťovali velký nátlak, tak jak vše popsala v průběhu správního řízení. Nátlak souvisel s politickými aktivitami žalobce a) a jeho bojem s korupcí. Do dnešního dne jim v Rusku hrozí nebezpečí. Souhlasí s výpovědí žalobce a), k níž se připojuje.
27. Soud doplnil dokazování rovněž na návrh žalovaného. Z výpisů z obchodního rejstříku Ruské federace s daty 12. 4. 2022 získaných z veřejně dostupných zdrojů na internetu soud zjistil, že společnost s ručením omezeným „SAPFIR“ byla do obchodního rejstříku zapsána 8. 6. 2005. Do Jednotného státního rejstříku právnických osob byla zapsána 30. 8. 2005. Jako zakladatelé společnosti jsou uvedeni J. S. V. a I. A. S., každý s obchodním podílem 50 %. V čele organizace je generální ředitel O. V. G. V roce 2021 byl průměrný počet zaměstnanců 13. Základní kapitál společnosti je 10 000 rublů. K 31. 12. 2021 činila celková aktiva organizace 14,1 milionů rublů. V roce 2021 organizace obdržela příjmy ve výši 6,4 milionů rublů. Hlavní činností organizace je maloobchod se sanitárním zařízením ve specializovaných prodejnách, kromě toho organizace vyhlásila následující aktivity: výstavba bytových a nebytových budov, výroba sanitárních prací, montáž topných systémů s klimatizací, maloobchod s nápoji ve specializovaných prodejnách. K 31. 12. 2021 činila celková aktiva společnosti 14,1 mil. RUB. Výsledkem práce společnosti SAPFIR za rok 2021 byl zisk ve výši 31 000 rublů, tj. o 181,8 % více, než v roce 2020. V kolonce, kdo je vlastníkem (zakladatelem) organizace, je uvedeno: zakladatelé J. S. V. a I. A. S. s obchodním podílem ve výši 50 %. Společnost sídlí na adrese S., M. X, I. okres, Ťumenská oblast. Právnická osoba je aktivní.
28. Z výpisu CIS ze dne 11. 4. 2022 soud zjistil, že v termínu od 10. 5. 2018 do 17. 5. 2018 byl žalobce ubytován v Hotelu Pavlov v Karlových Varech, účel pobytu – turistika, č. víza X.
29. Z veřejně dostupných zdrojů na internetu – realitního portálu soud zjistil, že k datu 13. 4. 2022, byl majitelem objektu dům na ulici J. X, obec S., nabízen k prodeji.
30. Z Informace OAMP, Ruská federace, ze dne 3. 2. 2021 soud zjistil, že Ministerstvo zahraničních věcí České republiky na žádost č. j. MV-194788-1/OAM-2020 ze dne 11. 12. 2020 zaslalo žalovanému informace poskytnuté zastupitelským úřadem v Moskvě. Na dotaz žalovaného, zda vydává ruská policie osobě, vůči které zahájila trestní stíhání, dokument informující o zahájení trestního stíhání, odpověděl zastupitelský úřad v Moskvě

kladně. Oznámení o zahájení trestního stíhání je doručováno poštou. Na otázku, zda je možné, aby oznámení o zahájení trestního stíhání bylo doručeno obvykle poštou/vloženo do poštovní schránky nebo musí být takové oznámení převzato do vlastních rukou, bylo odpovězeno kladně s tím, že běžně je doručováno obvyklou poštou do poštovní schránky. Stíhaný obdrží kopii oznámení, která obsahuje 1. datum, čas a místo jeho vydání, 2. kým byl vydán, 3. důvod zahájení trestního řízení, 4. doložku, část, článek trestního zákoníku Ruské federace, na jejímž základě je zahájeno trestní řízení. Je-li trestní oznámení zasláno státnímu zástupci za účelem určení příslušnosti, je v rozhodnutí o zahájení trestního řízení uvedena příslušná poznámka. K dotazu, jaký je postup policie, pokud místo pobytu trestně stíhané osoby není známo, resp. pokud si tato nepřevzme oznámení o zahájení trestního stíhání a nedostaví se na výzvu na oddělení policie za účelem vyšetřovacích úkonů a zda v takovém případě i nadále běží trestní stíhání i za nepřítomnosti takové osoby, zastupitelský úřad sdělil, že trestní stíhání běží i za nepřítomnosti stíhané osoby. Na otázku, jaký vliv má zahájení trestního stíhání na možnost stíhané osoby vycestovat do zahraničí, příp. za jakých podmínek může taková osoba vycestovat, zastupitelský úřad sdělil, že stíhaná osoba vycestovat může, pokud nepodepsala prohlášení o nevycestování. Vycestování brání kromě zmíněného prohlášení i: osobní záruka, dohled vojenského útvaru, péče o nezletilého, zákaz určitých aktivit, dluh, domácí vězení, vzetí do vazby. Na dotaz, zda trestně stíhaná osoba může legálně vycestovat, i když podepsala tzv. prohlášení o nevycestování, a pokud ano, za jakých podmínek, zastupitelský úřad odpověděl, že vycestovat může pouze se souhlasem orgánů činných v trestním řízení, vyšetřovatele nebo soudu.

31. Z Informace OAMP, Ruská federace, ze dne 15. 3. 2022, postavení policie v Ruské federaci, obecné informace, zákonný rámec, ochranné mechanismy, kapacity, reformy od roku 2011, vztah s Federální bezpečnostní službou, ze dne 15. 3. 2022, soud zjistil, že k 1. 3. 2011 vstoupil v platnost federální zákon o policii ze dne 7. 2. 2011 č. 3 – FZ, čímž byla realizována reforma policie iniciovaná v roce 2009. Jedním z důvodů reformy byla obecná nedůvěra v policejní složky ze strany veřejnosti, násilí ze strany bezpečnostních složek, včetně několika medializovaných případů nebo rozsáhlá korupce. S nástupem ministra Kolokolceva přistoupily ruské úřady k dalším reformám. Kupříkladu se rozhodlo o vytvoření speciální jednotky v rámci Vyšetřovacího výboru Ruské federace, která se zabývá všemi zločiny spáchanými policií. Původně byly trestné činy spáchané policií vyšetřovány několika úřady. Další reforma proběhla např. v roce 2016, kdy byly ze struktury policie vyjmuty Jednotky policie pro zvláštní účely tzv. OMON a zařazeny pod Národní gardu. Omezené reformy probíhaly i na místní úrovni. Podle Informace MZV USA policejní reformy v posledních letech cílily na větší profesionalizaci policejních útvarů. Kvalita a profesionalita ruských bezpečnostních složek se různí. V posledních třech letech probíhala v policii kampaň proti hluboce zakořeněné korupci. Podle různých výzkumů se ruská policie netěšila velké důvěře společnosti, což se promítá i do úrovně spolupráce mezi policií a veřejností. Ruská policie měla u ruské veřejnosti pověst jedné z nejméně reformovaných byrokracií v zemi, která lpí na vykazování přesných statistik a udržování úrovně objasnění. V dubnu 2020 byl zveřejněn tzv. kodex etiky a služebního chování policistů stanovující zásady pro chování policistů. Zločiny spáchané policisty, ať již se jedná o korupci, nebo zneužití pravomocí, vyšetřovala zvláštní jednotka z Vyšetřovacího výboru. Její fungování nebylo hodnoceno jako zcela nezávislé na samotné policii a Vyšetřovací výbor se netěšil důvěře postižených. V případě obvinění z mučení byl

problém, že vyšetřováním se zabývaly většinou regionální nebo lokální pobočky Vyšetřovacího výboru, které byly těsněji svázány s obviněnými bezpečnostními složkami. Kromě Vyšetřovacího výboru, příp. kanceláře prokurátora se postupem policie může zabývat též veřejný ochránce práv nebo Rada pro lidská práva při prezidentu Ruské federace. V důsledku může být rozhodnutí Vyšetřovací komise a kanceláře prokurátora rozporováno navíc i u soudu, a pokud již probíhá kriminální vyšetřování, mohou se postižení rovnou obrátit na soud. Mezi často zmiňované a přetrvávající problémy patřila korupce. Kromě oficiálních mechanismů existovaly různé aktivity občanské společnosti nebo organizace, které se snažily poukázat na zacházení a excesy ze strany policie a případně pohnat pachatele k odpovědnosti, např. Zona Prava. Uvedená informace OAMP v bodě 7 obsahuje obsáhlý výčet zdrojů, z nichž bylo při sestavování dokumentu vycházeno, a to včetně příslušné právní úpravy.

32. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován pro uplatnění politických práv a svobod.
33. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu, pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
34. Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobce a) v souvislosti s jeho politickou činností a angažovaností, jak ji popsal v průběhu řízení před správním orgánem a také před soudem, byl vystaven jednání, které by bylo možno označit za pronásledování ve smyslu citovaného § 2 odst. 4 zákona o azylu. Aby se mohlo jednat o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů Ruské federace nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.
35. Tvrdil-li žalobce a), že po neúspěšných volbách v roce 2007 diskutoval nelegitimnost průběhu voleb s obyvateli města a na jednáních společnosti SAPFIR, zmiňoval-li, že byl podroben prověrkám a dostal pokuty v souvislosti s odběrem energií, přičemž dovozoval spojitost těchto okolností s politickými aktivitami, souhlasí soud se závěrem žalovaného, že pro politickou a občanskou angažovanost nečelil v Rusku jednání, které by bylo možno označit za pronásledování. Žalobci fakticky nebylo nijak bráněno v uplatňování politických práv a svobod, v tomto směru žádným překážkám nečelil (kandidoval do Išimské dumy, zorganizoval shromáždění Business proti korupci, diskutoval s obyvateli města a při jednání společnosti SAPFIR, vyjadřoval svobodně své názory).
36. Co se týká trestních řízení a fyzického napadání žalobce a) příslušníky policie, v řízení nebylo zjištěno, že by zde byla příčinná souvislost mezi jeho politickou a občanskou angažovaností a těmito trestními řízeními. Z výpovědi žalobců a), b), zejména žalobce a), ve spojení s dalšími podklady, nelze dospět k závěru, že by se žalobce a) stal terčem adresného zájmu ruských státních orgánů či jiných skupin, které by bylo ve své činnosti státními orgány podporovány. Soud současně nechce v žádném případě bagatelizovat to,

jakému negativnímu protiprávnímu jednání ze strany policistů byl vystaven a že k takovému jednání ze strany policistů dochází, jak plyne ze zpráv o Ruské federaci výše citovaných. Ze všech okolností, jak je ostatně popsal žalobce a) sám, je nutno dospět předně k témuž závěru, jaký učinil správní orgán, tedy, že k zahájení obou trestních řízení, v nichž byl žalobce a) obviněn z majetkové trestné činnosti a způsobení majetkové škody (nikoli z trestného činu politického charakteru), nedošlo pro jeho politické aktivity. Žalobce a) v rámci výpovědi sdělil, že důvodem jednání policistů byla snaha se obohatit, ovládnout jeho firmu SAPFIR a doplnil, že když je nějaký podnik ziskový, nasadí ti lidé svého člověka a pak přijde obvinění z článku 159 trestního zákoníku a že tento článek tyto osoby „živí“. K tomu dále vysvětlil, že obviněný pak udělá všechno, aby nešel do vězení, a raději zaplatí anebo uteče do zahraničí (někdo spáchá sebevraždu). Soud rovněž souhlasí se závěrem správního orgánu, že protiprávní jednání policistů a jejich praktiky vůči němu, jak je detailně popsal, bylo motivováno snahou těchto policistů se na něm finančně obohatit, získat jeho majetek. V daných souvislostech soud poukazuje na to, že k žádné okupaci, zabránění majetku žalobce a) nedošlo. Žalobce a) si stále drží 50 % obchodní podíl ve firmě SAPFIR, s.r.o., společnost je aktivní, má zaměstnance, generuje zisk. Žalobcům nebylo zabráněno ani v dispozicích s majetkem, jak vyplynulo z realitního portálu, v němž vlastníci nemovitosti (žalobci) nabízejí dům na ulici J. X v obci S. k prodeji. Žalobkyně b) sdělila, že nemá žádné politické přesvědčení, politicky se neangažovala. Ve shodě se správním orgánem i dle názoru soudu žalobkyně b) neuvedla žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování politických práv. Lze uzavřít, že k pronásledování žalobkyně b) a nezletilých dětí žalobců z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu nedošlo.

37. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na závěry nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 7 Azs 9/2012-46. V něm NSS uvedl, že „hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je, jak judikoval opakovaně NSS, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů.“ NSS rovněž uvedl, že mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání (tento závěr NSS převzal z usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 12/04). NSS dále konstatoval v citovaném rozsudku, že hrozba trestního stíhání či již zahájené trestní stíhání, tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě již je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastránilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, příp. zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky

k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů, konec citace.

38. Krajský soud činí závěr, že by určité vrstvy podnikatelů v Ruské federaci mohou být vystaveny nátlaku určitých zločineckých struktur v řadách policie, včetně fyzického násilí, jako tomu bylo v dané věci, kdy jednání policistů bylo motivováno snahou se obohatit, pak potíže, jimiž žalobce a) ve vlasti čelil, nelze z hlediska intenzity považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný z hlediska § 2 odst. 4 zákona o azylu. Ze soudní judikatury plyne (viz rozsudek NSS č. j. 6 Azs 479/2004-41), aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by žadatel o azyl vyčerpat všechny dostupné prostředky ochrany. A to se v daném případě, jak správně uvedl žalovaný správní orgán, nestalo. Soud souhlasí s argumentací žalovaného, který vycházel z výpovědi samotného žalobce a), že v roce 2013, poté, co bylo zahájeno jeho první trestní stíhání a policisté po něm požadovali peníze, aby řízení bylo zastaveno, nad rámec napsání dopisu prezidentu Putinovi, generálnímu prokurátorovi Ruské federace, čelnímu představiteli Vyšetřovacího oddělení a ombudsmance, kde popsal, jak korupční schéma vypadá, nic dalšího neučinil. Odpověděla mu pouze ombudsmanka. Jiným způsobem své problémy ve vlasti neřešil, nikam se o pomoc neobrátil, stížnost nepodal, a to ani poté v souvislosti s druhým trestním řízením, kdy byl policisty fyzicky napadán a mučen. Nic neřešila ani žalobkyně b).
39. Přitom z podkladů rozhodnutí, jak je žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval (viz str. 13) a také z důkazů provedených soudem, jak bylo zjištěno z Informace OAMP, Ruská federace, z 15. 3. 2022, kterážto zjištění jsou uvedena výše, plyne, že ruské bezpečnostní složky mají nastavený mechanismus, jenž má vést k potírání možných nelegálních postupů jednotlivých policistů, existují mechanismy vnitřního i vnějšího dohledu nad výkonem policejních činností. Oběti policejního zneužívání mohou podat stížnost k Vyšetřovací komisi nebo Kanceláři státního zástupce. Tyto stížnosti se mohou týkat, jak civilních, tak trestních případů. Vůči rozhodnutím těchto instancí je stále možné se odvolat k soudu.
40. Pokud žalobce a), resp. oba žalobci a), b) za tohoto stavu všech dostupných prostředků na ochranu jeho osoby (jejich osob) nevyužili, není tvrzené protiprávní jednání policistů důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobcům v žádné její formě.
41. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
42. Co se týká posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, především žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Soud současně souhlasí se závěry žalovaného o tom, že nejsou splněny podmínky ani pro udělení mezinárodní ochrany žalobcům dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobci označili za

důvod odjezdu z Ruska obavu o jejich život související s trestním stíháním žalobce a) a případným uvězněním v Rusku, přičemž tvrdili, že se jedná o vykonstruovaný proces motivovaný snahou získat od něho finanční prostředky a majetek a pomstít se mu za upozorňování na korupční praktiky.

43. Soud odkazuje na výše uvedené závěry, že žalobce a), resp. žalobkyně b) v souvislosti s politickými a občanskými aktivitami nečelili v Ruské federaci žádným problémům, které by bylo možno shledat azylově relevantními. Není úkolem soudu (ani správního orgánu) hodnotit – posoudit, zda se žalobce trestného činu, pro nějž byl (je) trestně stíhán dopustil či nikoli. První trestní řízení bylo zastaveno, žalobce měl obhájce, vyšetřován byl na svobodě. Co se týká druhého trestního řízení vedeného pod sp. zn. č. 1-53/2018 u Išimského soudu, žalobce a) byl rovněž vyšetřován na svobodě, měl obhájce a trestně stíhán byl pro majetkový trestný čin nikoli čin politicky motivovaný. V době probíhajícího druhého trestního řízení nebyl omezen na svobodě a pohybu a mohl vycestovat. Tvrdil-li žalobce, že trestní řízení je vykonstruované, vedené snahou bezpečnostních složek se obohatit, nejedná se o azylově relevantní důvod podřaditelný pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Ve správním spise je listina – usnesení z veřejně dostupné databáze Išimského soudu, z něhož bylo zjištěno, že předmětné trestní řízení vedené pod č. 1-53/2018 bylo usnesením ze dne 10. 7. 2018 zastaveno pro vypršení promlčecí lhůty trestního stíhání. Usnesení vydal soudce I. Tento dokument byl z databáze Išimského soudu získán, jak plyne z údajů na tomto dokumentu, 28. 1. 2020. Pokud žalobce zpochybňoval zastavení trestního řízení a tvrdil, že trestní stíhání pokračuje a jako důkaz soudu předložil protokol o výslechu svědka S. z 19. 1. 2019 [přičemž z obsahu protokolu je zřejmé, že výslech svědka se týká předmětné trestní věci, navíc spisová značka na tomto protokole se shoduje se spisovou značkou v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce a), přičemž žalobce ani netvrdil, že by kdy proti němu bylo v roce 2018 vedeno ještě nějaké trestní řízení], je nelogické, aby svědek S. byl k věci vyslýchán až poté, co řízení bylo zastaveno, což dle soudu spíše nasvědčuje tomu, že na protokole je chyba v označení data jeho sepsání. K tomu soud poznamenává, že z usnesení o zastavení trestního řízení je zřejmé, že bylo vyslechnuto mnoho svědků, jejichž jména jsou v usnesení anonymizována. Nelze tedy zjistit, zda je mezi nimi svědek S. zmíněn či nikoli. Pokud žalobci jako důkaz k tvrzení, že trestní řízení není skončeno, předložili soudu výzvu pošty, aby si žalobce a) vyzvedl soudní obsílku, přičemž tento důkaz byl soudem proveden, pak ani tato listina neprokazuje pokračování trestního řízení, resp. žalobce tímto důkazem nepochybnil závěr o zastavení trestního řízení. Listina totiž neobsahuje žádné údaje o tom, že se jedná o soudní zásilku v trestní věci. Rozhodně neobsahuje spisovou značku či jiné údaje, které by o tom mohly vypovídat. Pokud by trestní řízení bylo dále vedeno, pak soud odkazuje na již citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu o tom, že hrozba trestního stíhání či již zahájené trestní stíhání, není sama o sobě azylově relevantní. Ani skutečnost, že na webových stránkách Federální soudní exekutorské služby jsou údaje o zadluženosti osoby žalobce a), tedy okolnost, že jsou proti němu vedeny exekuce, resp., že má dosud nesplacené dluhy, není azylově relevantní a není důvodem pro udělení azylu v žádné její formě.
44. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

45. Co se týká neudělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, je třeba předeslat, že na tento azyl není právní nárok. Samotné rozhodnutí správního orgánu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudky byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů soud není oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 47/2003). Závěry žalovaného jsou na str. 17 – 19, žalovaný se zabýval detailně zdravotním stavem žalobců, rodinnou, sociální a ekonomickou situací. Úvahy žalovaného jsou přezkoumatelné, žalovaný meze správního uvážení nepřekročil, jeho rozhodnutí je v souladu s dosavadní judikaturou.
46. Podle ust. § 14a odst. 1. zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
47. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
48. U žalobců nepřichází ani v úvahu udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že jim hrozí nebezpečí vážné újmy, kterou vymezuje odst. 2 téhož ustanovení, tj. uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
49. Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného na str. 21 – 23 napadeného rozhodnutí. Doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Zpravidla tedy žadatel musí předložit nějaké zvláštní rizikové faktory týkající se konkrétně jeho osoby, které odkazují přímo k závěru, že v konkrétním případě návratu žadatele do země jeho původu či místa trvalého bydliště nastane v jeho případě reálné, skutečné a bezprostřední nebezpečí „nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu“. K tomu je nutné podotknout, že samotná špatná obecná situace v cílové zemi zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí a tvrzení žadatele by měla korespondovat s informacemi o zemi původu, jak plyne z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, na kterou žalovaný

v napadeném rozhodnutí odkázal. Žalobci označili za důvod odjezdu z Ruska a neochoty se tam vrátit obavy z trestního stíhání žalobce a), resp. odsouzení k trestu odnětí svobody a ze zabítí během výkonu trestu ve věznici. Žalobce a) k tomu dále uvedl, že své trestní stíhání považuje za vykonstruované, vyvolané snahou příslušníků bezpečnostních složek získat nelegálním způsobem jeho finanční prostředky, podnikání a majetek. Soud sdílí názor žalovaného, že jednání, kterému měl být žalobce a) v zemi původu vystaven, nelze označit za azylově relevantní pronásledování. V daném případě podle obsahu správního spisu, a ani z výpovědi žalobce a) nic nenasvědčuje tomu, že by předmětné druhé trestní řízení zahájené v roce 2017, vedené pod č. 1-53/2018, které bylo usnesením ze dne 10. 7. 2018 zastaveno pro vypršení promlčecí lhůty trestního stíhání, mělo být jiným, než běžným trestním řízením probíhajícím v Rusku. Z ničeho neplyne, že by se mělo jednat o politicky motivovaný trestní proces, z ničeho neplyne, že by žalobce představoval pro ruské státní orgány zájmovou osobu, vůči které by bylo jednáno závažným diskriminačním postupem, který by bylo lze označit za postup naplňující kritéria nebezpečí vážné újmy. I pokud by právní řád Ruské federace umožnil z nějakého důvodu předmětné trestní řízení otevřít, žalobce a) má právo se proti obvinění bránit v řádném trestním procesu. Žádná taková okolnost ovšem v průběhu řízení před soudem zjištěna nebyla. Uložení výzvy, aby si žalobce vyzvedl na poště soudní obsílku, nezpochybňuje závěr o zastavení trestního řízení. Jak výše uvedeno, listina neobsahuje žádné údaje o tom, že se jedná o soudní zásilku v předmětné trestní věci. Tvrzené obavy žalobců z trestního stíhání žalobce a) a odsouzení v zemi původu jsou zcela neopodstatněné. Žalobce a) není v Rusku v současné době trestně stíhán, nehrozí mu tam ani jím tvrzené odsouzení k trestu odnětí svobody či zabítí ve věznici. Neexistuje žádný reálný důvod domnívat se, že by žalobce a) mohl být po svém návratu do země původu vystaven nebezpečí mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Takovéto nebezpečí tedy nehrozí ani žalobcům b) až c), jejichž příběh se odvíjí od azylového příběhu žalobce a). Soud současně opakuje, že pokud by se žalobci po návratu do Ruska setkali s nějakým protiprávním jednáním vůči jejich osobám, a to jak ze strany soukromých osob, tak i příslušníků bezpečnostních složek, mají možnost řešit tyto potíže za pomoci k tomu kompetentních ruských státních orgánů. Žalobcům v případě návratu do země původu nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V zemi původu žalobců neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k nim za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobců po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jimi sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Z výpovědí žalobců, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobců ve smyslu ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu a žalobci nesplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany ani podle § 14b zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že se soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

50. Co se týká událostí po 24. 2. 2022, tj. aktů válečné agrese Ruské federace vůči Ukrajině, soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 79/2009-84, v němž rozšířený senát NSS dospěl k závěru, že ve věcech mezinárodní ochrany existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat. Soud tedy musí respektovat princip non -

refoulement vyplývající z Ženevské úmluvy i z článku 3 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. To znamená, že pokud soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady non – refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, správní rozhodnutí zruší, aniž by taková skutečnost musela být v žalobě výslovně namítána. V dané věci však pro takový postup dle názoru soudu nebyl zákonný důvod. Je totiž nesporné, že v případě žalobců existuje možnost poskytnutí ochrany v jiném řízení, např. prostřednictvím opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. NSS v usnesení č. j. 4 Azs 60/2007-119 vyslovil, že v případě nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany je dostačující zárukou ochrany cizince před vážnou újmu, hrozící mu v zemi původu, řízení podle zákona o pobytu cizinců zaručujícího plné respektování zásady non – refoulement. Současně je třeba připomenout, že základním pravidlem rozhodování správních soudů je přezkum rozhodnutí správních orgánů na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodování soudu není dalším stupněm správního řízení. Z tohoto obecného pravidla existují výjimky. Judikatura Nejvyššího správního soudu uvádí, že soud bude povinen prolomit pravidla stanovená v § 75 odst. 1 s.ř.s. z důvodu možného porušení Úmluvy pouze ve výjimečných případech, a to tehdy, pokud 1. stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, 2. tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, 3. zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, 4. soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení, konec citace (viz rozsudek č. j. 8 Azs 27/2012-65). V posuzované věci soud neshledal důvod k prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s.ř.s. Jak výše uvedeno, je totiž nesporné, že v případě žalobců existuje možnost poskytnutí ochrany v jiném řízení, např. prostřednictvím opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže tedy žalobci uvedli, že současný režim v Rusku pronásleduje občany Ruské federace, kteří žijí nebo žili na Západě, což je i jejich případ, neboť zde pobývají od března 2019, tedy více jak 3 roky, nadto v postavení žadatelů o azyl, a hrozí jim po návratu do Ruska pronásledování, jedná se o nové okolnosti a skutečnosti, které žalobci mohou uplatnit v opakované žádosti o azyl a v novém řízení budou tyto otázky hodnoceny. Totéž platí pro posouzení otázky, jaká je v současnosti v Rusku situace osob – neúspěšných žadatelů o azyl na Západě a zda z tohoto důvodu mohou být důvodné jejich obavy z návratu do Ruska, neboť jim tam může hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tvrdili-li žalobci ve vztahu k nezletilým dětem, že tyto se v České republice dobře integrovaly, velmi dobře mluví česky, že nezletilý žalobce c) B. S. je velmi úspěšný ve sportu, pak i tyto skutečnosti mohou být posouzeny v opakované žádosti o mezinárodní ochranu. V této souvislosti je třeba připomenout, že z veřejně dostupných zdrojů je všeobecně známo, že vláda České republiky v souvislosti s vojenskou agresí Ruské federace na území Ukrajiny, přijala v únoru 2022 usnesení o zastavení přijímání a zpracování žádostí o víza a povolení k dlouhodobým a trvalým pobytům státních příslušníků Ruské federace. Všechny výše uvedené nové skutečnosti nemohou být posouzeny v tomto řízení, neboť tomu brání § 75 odst. 1 s.ř.s., podle něhož soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu k datu vydání rozhodnutí správního orgánu.

51. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žaloby žalobců jako nedůvodné zamítl.
52. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné další náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 17. 6. 2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně